

TŘÍDA ŠPIÓNŮ

A VELKÁ HRADNÍ LOUPEŽ

Petra Martišková

ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok

bambôk®

TŘÍDA ŠPIÓNŮ

A VELKÁ HRADNÍ LOUPEŽ

Petra Martišková

ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Petra Martišková

Třída špiónů a velká hradní loupež

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9697. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 64

Vydání 1., 2024

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2024

ISBN 978-80-271-7499-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-5282-7 (print)

Předmluva	7
Už aby byly prázdniny	9
Třetáci	13
Velká odměna	17
Kam na výlet?	20
Jak dlouhé je nekonečno?	27
Hurá na výlet!	30
Hroznová Lhota	35
Temná pověst	38
Záhadní návštěvníci	42
Kouzelná krabička	46
Nejstarší potomek	49
Loupež století	53
Vyšetřování	57
Nejlepší špióni na světě	62

PŘEDMLUVA

Klárka, Janek, Vilda a také Ema, Honza, Kuba, Adélka, Terka... zkrátka celá třída špiónů byla o rok starší. Už uběhl rok od té doby, co se Klárka přestěhovala do Lhoty. A nejenže se skamarádila s celou svou novou třídou, ale společně se jim navíc podařilo vyšpiónit, jak to ve skutečnosti bylo s hradním pánem ze Zlobína.

Hrad Zlobín se tyčil nad vesnicí, kde bydleli, a byl opředen tajemnou pověstí. Nikdo se k němu kvůli tomu neodvážil přiblížit. Jenže téhle záhadě naše parta přišla na kloub. A nejen to. Díky nim se o hrad začali zajímat lidé z širokého okolí a přidali ruku k dílu při opravách. A tak byl před prázdninami Zlobín znovu slavnostně otevřen veřejnosti.

Klárka s Jankem tam chodili skoro každý den. Nejenže tam bydlel se svým dědou kastelánem jejich kamarád Vilda, ale také tu podle pověsti strašil duch hradního pána Hynka Zlobína ze Zlobína. A i když ho Janek s Klárkou a Vildou nikdy neviděli, být na takovém tajemném místě bylo prostě parádní.

Naši kamarádi moc rádi poslouchali staré příběhy, které jim vyprávěl děda kastelán. Ale také se rádi báli. Pravda, úplně nejraději schovaní doma v posteli pod peřinou, ale společně s Vildou už mockrát přespali i na hradě.

Maminka s tatínkem se Klárce smáli, že z ní brzy bude hradní paní. Prý je na hradě častěji než doma. A to měli pravdu. Klárka s Jankem na hradě strávili celé prázdniny. Moc rádi pomáhali Vildovi a jeho dědovi. Nejvíc ze všeho je bavilo prodávat vstupenky. Jednou dokonce nechal Vildův děda Klárku provádět. A šlo jí to vážně skvěle. Nebylo divu, vždyť díky Vildovi a jeho dědečkovi by dokázala odvyprávět celou historii hradu i ze spaní.

Jenže prázdniny právě včera skončily a dnes začínala škola. A do té se našim kamarádům vůbec nechtělo. Mnohem raději by zůstali na hradě.

„Jen se nebojte, děti,“ uklidňoval je děda Balbín. „I hrad přejde do školního režimu. Nejvíc návštěvníků přijde o víkend a to už tu zase budete.“

„To je pravda,“ libovala si Klárka, ale Janek se stejně mračil jako sto čertů.

„Ach jo, škola je ale oproti hradu takovááá nudááá.“

Jenže se nedalo nic dělat, museli se vypravit do školy. Ale kdyby tušili, jaké prima dobrodružství je zase čeká, určitě by do školy utíkali, jen by se jim za patami prášilo.

Ale hezky popořádku...

UŽ ABY BYLY PRÁZDNINY

Krásně modré nebe nekazil jediný mráček. Sluníčko se vesele usmívalo na všechny školáky, kteří mířili k nedaleké škole ve Lhotě. Někteří pospíchali, aby jim nic neuteklo. Jiní se loudali a bylo vidět, že se jim do školy vůbec nechtělo. Stejně jako Jankovi.

„Ach jo, už aby byly zase prázdniny,“ povzdychl si Janek v šatně. Otráveně si vyměnil tenisky za bačkory. „Ale to je až za dlouhých deset měsíců. Ach jo.“

„Chi, chi, ty jsi ale, vždyť prázdniny sotva skončily,“ smála se mu Terežka. „To já se do školy těším. Mám úplně nový penál. Oboustranný. A taky pastelky. A nefňukej, vždyť už za měsíc jsou další prázdniny.“

„Tss, prý prázdniny,“ uškličbl se Janek. „Vždyť to žádné prázdniny nejsou.“

„Ale jsou,“ hádala se Terežka. „Přece podzimní.“

„Vždyť to povídám, to nejsou prázdniny,“ zlobil se Janek. „Hloupé dva dny volna. Sotva se člověk otočí a už aby zase metelil zpátky do školy. Takové letní prázdniny, to je nádhera. Můžeš spát do oběda, pak se jen poflakovat a nic nedělat,“ zasníl se a spokojeně se přitom usmíval.

„Ty jsi ale pěkný lenoch,“ posmívala se mu Terežka. „Spát do oběda a pak se poflakovat? Tvoje prázdniny musely být pěkná nuda.“

Janek se na ni zamračil. „To teda nebyly! S Klárkou a Vildou jsme si užili spoustu legrace.“

„Na hradě?“ pochybovala Terežka. „Vždyť to říkám, to musela být pěkná nuda.“

„Nuda? Chtěl bych tě vidět. Určitě bys neměla dost odvahy přespat na nejstrašidelnějším místě na hradě. Utekla bys s křikem ještě před půlnocí.“

„No a co. Však to taky nejsou žádné prázdniny.“

„To teda jsou,“ vztekal se Janek.

„A co jsi dělala o prázdninách ty?“ zajímalo Klárku.

Terežka se usmála a hned se chlubila: „Samé parádní věci. S rodiči jsme se chodili koupat a do lesa na houby.“

S bráškou jsme byli u babičky v Hrádku a potom čtrnáct dní s mamkou a tatškou u moře. A s holkama jsme si hrály na školu. Nenudila jsem se ani chvíli.“

„Teda, ty snad nemáš všech pět pohromadě,“ šklebil se Janek. „Prázdniny a ona si hraje na školu. To jsi tady mohla rovnou zůstat. Vždyť i paní učitelka vždycky před prázdninami říká...“ Janek se postavil, aby napodobil paní učitelku, a řekl: „Hlavně si, děti, o prázdninách pořádně odpočiňte.“ Pokýval hlavou a zvedl prst, přesně jako to dělala paní učitelka.

Děti v šatně se rozesmály. Paní učitelka se mu docela povedla.

„O prázdninách se máš i něco nového naučit,“ trvala si na svém Terezka.

„Ne. O prázdninách se máš jen tak poflakovat a užívat si volno,“ bránil svou pravdu Janek.

„O prázdninách má být hlavně zábava,“ rozhodl za všechny pan školník, který přišel vyhnat ty malé rozumbrady do třídy.

„Tak šup, šup, ať nepřijdete hned první den pozdě,“ popoháněl je a děti se nenechaly dvakrát pobízet. Rozeběhly se po schodech nahoru a tam až na samotný konec chodby.

Už byly o rok starší. Žádní malí vykulení druháčci, kteří se všeho báli. Na dveřích jejich třídy visela krásně barevná cedule s nápisem 3. A. Paní učitelka pod to ještě velkým písmem připsala:

„Dobrý den, děti,“ vítala všechny paní učitelka s úsměvem na tváři. „Doufám, že jste si o prázdninách pořádně odpočinuly, protože nás čeká náročný rok.“

„Vidíš,“ otočil se Janek k Terezce. „Odpočinout jsme si měli.“

Terezka trhla našťavaně rameny a vyplázla na něj jazyk.

„Už jste velcí, a tak nás čeká velká násobilka,“ pokračovala paní učitelka. „Naučíme se násobení i dělení...“

„To už přece umíme,“ vykřikl Honza a paní učitelka přikývla.

„To ano, ale letos se budeme učit násobení a dělení dvojciferným číslem, také se naučíme vyjmenovaná slova. Budeme si povídat o přírodě. O tělocviku si protáhneme těla. Naučíme se nové písničky a namalujeme spoustu obrázků,“ slibovala jim a rozhlédla se po prázdných zdech.

„Pan školník nám o prázdninách vymaloval třídu, tak si ji hezky vyzdobíme, co říkáte, děti?“

„Ano! Paráda!“

„Namaluju celou zoologickou,“ hlásil se hned Honza.

„A já formuli jedna,“ přidal se Kuba.

Jitka vykřikla, že nakreslí spoustu kyticěk, a Klárka s Vilidou a Jankem slíbili, že namalují hrad Zlobín. Nápadů měli celou hromadu.

Paní učitelka se usmívala. „To budeme mít tu nejkrásnější výzdobu ve škole. A víte co, děti? Jako správní špióni byste měli umět i nějaký cizí jazyk.“

„Ano! No jasně! To se ví!“ ozývalo se ze všech stran.

„Proto se letos začnete učit anglicky.“

„Jupííí!“ radovaly se děti a hned na paní učitelce vyzvídaly, kde všude se pak domluví.

* * *

První den ve škole utekl tak rychle, že se Janek s Klárkou a Vildou ani nestačili pořádné rozkoukat a už zvonil konec.

A stejně rychle utekl i celý první týden. Janek už každé ráno brblal mnohem míň. A když jim paní učitelka v pátek řekla, že pro ně má překvapení, vyskočil v pondělí ráno celý natěšený z postele ještě před budíkem. Rychle si vyčistil zuby, oblékl se a snídani zhltl za pochodu. Maminka nevěřila vlastním očím, když se s ní loučil. Za chvíli už zvonil na Klárku, aby společně utíkali do školy. Ještě ani nebylo půl osmé. Nemohli se totiž toho velikého překvapení dočkat.

A nejen Janek s Klárkou se nemohli dočkat. Celá třetí á seděla vzorně v lavicích deset minut před zvoněním. Všichni nedočkavě sledovali dveře.

Paní učitelka je naštěstí moc dlouho nenapínala.

„Dobré ráno, děti. Teda vy jste dnes ale vzorní,“ pochválila je a mávala ve vzduchu velikou, bílou obálkou.

Překvape

odměna

„Mám pro vás to slíbené překvapení. Podívejte se, co nám přišlo.“

„Dopis?“ mračil se Janek. „To je to překvapení? Hloupej dopis?“

„Ano, dopis, ale vůbec není hloupý, Janku,“ mrkla na něj paní učitelka. „Myslím, že se vám všem bude moc líbit.“

„Jsou v té obálce omalovánky?“ tipovala Terežka a Janek si hned našťvaně odfrkl.

„Ale omalovánky jsou táááááá nudááá.“

„Nene, žádné omalovánky,“ vrtěla vesele hlavou paní učitelka.

„Písemky?“ vymýšlel nabručeně Honza a už vůbec mu to překvapení nepřipadalo zábavné.

Ale paní učitelka ho uklidnila, že to písemka docela určitě není.

„Nové obrázky?“ napadlo Klárku.

„Ty si přece nakreslíme sami,“ připomněla jí paní učitelka.

„Už vím, už vím,“ hlásila se Adélka, „to bude určitě školní časopis.“

„Kdepak. Samá voda,“ usmívala se paní učitelka. „Je to dopis. Ale ne ledajaký. Poslali nám ho z Národního památkového ústavu.“

Třídou to zašumělo.

„Máme průšvih?“ zeptal se opatrně Kuba.

Paní učitelka ho uklidnila. „Žádný průšvih. Přišla vám pochvala a hlavně odměna.“

„Odměna? To jako peníze?“ napadlo Honzu a ve třídě se strhl hlahol. Všichni měli skvělý nápad, za co by mohli peníze utratit. Honza by si přál školní autobus. Prý by mohli jezdit na výlety, kdy by se jim zachtělo. Jitka toužila po nových knížkách, kluci chtěli fotbalovou branku na školní zahradu a holky zase princeznovské šaty. A Janek? Ten by prý podplatil pana ředitele, aby prodloužil prázdniny.

Ale paní učitelka je utišila.

„Nejsou to peníze. Památkový ústav se stará o všechny památky.“

„Památky? Co to je?“ krčila přemýšlivě čelo Ema.

„Stará se o všechny staré věci,“ vysvětlovala paní učitelka, ale Kuba se hned přihlásil.

„O všechny určitě ne! Aspoň o našeho dědu se teda nikdo nestará. Musíme se o něj starat sami. A maminka se vždycky zlobí, že u toho děda nadává jako starý námořník. Ale já nevím, jak nadává námořník, vy jo?“ rozhlížel se po třídě.

Paní učitelka ho pohladila po hlavě.

„Ty jsi ale trumbera, Kubo. Památkový ústav se stará o všechny hrady a zámky.“

„No jo!“ plácl se do čela Janek. „Vždyť to je na ceduli na Zlobíně.“

„Ale co nám chtějí?“ zajímalo Vildu.

„To hned zjistíme,“ řekla trošku tajemně paní učitelka. Vytáhla z obálky dopis a začala číst.

„Milí žáci 3. A ze Základní školy ve Lhotě pod Zlobínem. Velmi si vážíme vašeho zájmu o historii a hlavně o váš hrad Zlobín. Protože jste se velkou měrou zasloužili o to, aby hrad znovu otevřel své brány nadšeným návštěvníkům, a máte rádi historii a tajemné záhady, máme pro vás něco, co vás určitě potěší. Můžete si vybrat jakoukoliv památku z uvedeného seznamu, kterou byste chtěli navštívit. Jako poděkování za vaši pomoc pro vás máme volné vstupenky i se speciální prohlídkou.“

Co se v dopise psalo dál, už děti neslyšely, propukly totiž v nadšený jásot. „Jupí, pojedeme na výlet! To je paráda!“

A hned se dožadovaly, aby jim paní učitelka ukázala seznam hradů a zámků, které mohou navštívit.

„Na Troskách jsme byli s rodiči,“ hlásila se aktivně Adélka. „Ale byl tam strašný kopec.“

„My byli na Housce, ta je pěkně strašidelná,“ přidal se Kuba. „Prý je tam ukrytá brána do pekla.“

„Tak tam nechci,“ ohradila se hned Terežka a ostatní holčičky se k ní přidávaly.

„A co Zvíkov, prý tam straší Zvíkovský rarášek,“ zapíchl prst do seznamu Janek.

„Pořád nějaká strašidla,“ odfrkla si Ema. „Co nějaký pěkný zámek? Třeba v Telči? Posledně tam měli pohádkovou výstavu a mohli jsme si vyzkoušet šaty z pohádky.“

„Pche, to určitě!“ odstrčil ji od stolu Honza. „Šaty! Kdo je zvědavej na nějaký šaty? Jsme špióni, potřebujeme pořádnou záhadu.“

„Mám nápad,“ ozvala se Klárka. „Co kdybychom se poradili s panem Balbínem. Ten určitě bude vědět, kam se vydat.“

„To je skvělý nápad, Klárko,“ pochválila ji paní učitelka. „A mohli bychom se za ním vypravit hned dnes po škole.“

Třetáci se nemohli dočkat odpoledne. Ve škole byli jak na trnů. Vůbec se nedokázali na nic soustředit. Dokonce i jedničkáři, jako byla Klárka s Vildou, by dneska klidně dostali z písemky pětku. Tak moc nedávali pozor. Neustále si mezi sebou šeptali. Byli moc zvědaví, co jim asi pan Balbín odpoledne poradí. Školní den se jim táhl jako žvýkačka.

Naštěstí paní učitelka dostala nápad.

„Co kdybychom si místo počítání a psaní něco pěkného nakreslili? Můžeme to dát jako poděkování panu Balbínovi,“ navrhla a děti souhlasily.

Když se odpoledne společně vydali na hrad Zlobín, všichni nesli v ruce obrázek. A na každém z nich byl hrad. Obrázky se dětem opravdu moc povedly, jeden byl hezčí než druhý.

„To bude mít pan Balbín radost,“ slibovala jim paní učitelka a jako první vyrazila k lávce přes potok a potom cestou nahoru k hradu.

Pan Balbín byl místní kastelán a také Vildův dědeček. Na hradě Zlobín provázel turisty a staral se o všechny historické sbírky už pěknou řádku let. Když viděl, jak se k němu ženou děti, roztáhl rty do širokého úsměvu.

„Ale to jsou k nám vzácní hosté! Slavná třída špiónů dorazila. Jen pojdte dál, děti!“ vítal je nadšeně a hned se zajímal: „Jdete na prohlídku?“

„Dneska ne,“ vrtěl hlavou Janek.

„Dneska vás jdeme poprosit o radu,“ vysvětlila Klárka.

„Jdete si pro radu?“ podívoval se pan Balbín a podrbal se ve vousech. „Tak tedy dobrá, snad vám budu umět poradit. Ale víte co? Rady se tady na Zlobíně vždycky dávaly v našem trůnním sále.“

Popadl těžký svazek klíčů a pobídl děti i paní učitelku, aby ho následovaly. Procházeli společně chodbami hradu, které byly vyzdobeny obrazy původních obyvatel i vycpanými zvířaty, až do té největší místnosti vůbec.

I trůnní sál byl krásně vyzdoben. Od znovuootevření Zlobína se tady pořádaly koncerty, svatby, vítání občánků, pasování prvňáčků na čtenáře i se rozdávalo vysvědčení deváťákům. Dnes ale sál zel prázdnotou. Děti si posedaly na dřevěné, zdobené židle a pan Balbín je pobídl: „Tak povídejte, děti, s čím vám mohu pomoci?“

„Dostali jsme dárek,“ chlubil se Honza.

„Od starobylého ústavu,“ přidal se Kuba.

„Od památkového ústavu,“ opravila ho pohotově paní učitelka.

„To je fuk,“ mávl rukou Kuba. „Prostě jsme dostali dárek a můžeme vyrazit na výlet na hrad nebo zámek, kam jen budeme chtít.“

„Jenže my nevíme, kterou památku si vybrat,“ vysvětlovala Klárka. „Tak jsme si mysleli, že byste nám mohl poradit. Vždyť vy znáte snad všechny zámky a hrady široko daleko.“

„Pravdu díš,“ pokyvoval hlavou pan Balbín. „To opravdu znám. A co by vás, děti, tak nejvíc zajímalo?“

„Princezny,“ vykřikla Adélka a Janek ji hned okřikl.

„Ale kuš, na princezny není nikdo zvěďavej. To já bych mnohem raději viděl pořádnou zbrojnici. Pušky, děla a bitvy,“ rozplýval se a hned naznačoval, že bojuje s nepřítelem.

„Née,“ zlobila se děvčátka. „Paní učitelko, paní učitelko, my nechceme do zbrojnice,“ dožadovala se spojení.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Třída špiónů a velká hradní loupež.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.